

at den nemt kunde bidrage til at sætte Splid og virke procesbefordrende.

Kommissionen havde som § 16 foreslaaet en ny Regel, hvorefter en Arving i visse Tilfælde havde Krav paa, at den længstlevende Ægtefælle udbetalte ham *Forskud paa Arven efter den førstafdøde*. Denne Regel har jeg ogsaa ladet udgaa af Forslaget, da den er i Strid med selve Princippet for uskiftet Bo, og desuden efter min og Ministeriets Embedsmænds Mening meget nemt vilde kunne give Anledning til mange pinlige Familiestridigheder, f. Eks. hvis et Barn over for Moderen, der hensad i uskiftet Bo, skulde kunne komme og stille Krav om Forskud paa Arv.

I Kapitel 5 behandles de arveretlige Regler i Tilfælde af *Adoption*. Ifølge gældende Ret arver et Adoptivbarn som Ægtebarn, men der kan i Adoptionsbevillingen tages Forbehold om, at det ikke skal være Tvangsarving. Da det er overvejende almindeligt, at dette Forbehold tages, har vi ment det rigtigt at fastslaa, at *Adoptivbarnet vel arver Adoptivfaderen* som dennes eget Barn, men man siger udtrykkeligt, at *Adoptivbarnet ikke er Tvangsarving*.

Kapitel 6 indeholder Bestemmelserne om *Tvangsarv*. Her sker der en ret betydningsfuld Ændring, idet det fastsættes, at *Livsaringernes Tvangsarv fremtidig kun skal udgøre Halvdelen af deres legale Arv*. Naar der efterlades Livsarvinger, er Ægtefællens Tvangsarv ogsaa Halvdelen af Arvelodden, og ellers en Trediedel af Efterladenskaberne. Ifølge gældende Ret er Livsarvingernes Tvangsarv og Ægtefællens Tvangsarv, naar der efterlades Livsarvinger, som bekendt to Trediedele af Arvelodden.

Der har i Tidernes Løb været rettet meget stærke Angreb paa Tvangsarven, som man fra forskellige Sider har krævet helt afskaffet. Jeg mener dog, at det vilde være at gaa for vidt, idet Tvangsarveretten, der har ældgammel Hævd i dansk Ret, utvivlsomt stemmer med den danske Befolknings Retsopfattelse og giver et passende Styrkeforhold mellem Familiens Generationer, hvorhos den begrænser den